

punkt, hvorefter eleverne bl.a. ved hjælp af bogens emnedifferentiering vælger sig ind på specialområder. Ud fra litteraturlisten, der dog er noget skrabet, kan de enkelte grupper så søge den nødvendige specialviden. Under forløbet fungerer den som fælles referenceramme, hvor eleverne kan hente de første stikord om tekniske forhold og økonomiske, medie- og kulturpolitiske standpunkter. Endelig kan den bruges til at provokere til plenumdebat og -diskussion, fordi Fibiger er en flittig spørgsmålstiller samtidig med, at han sørger for et varieret udbud af præmisser for debatten.

Firsernes massemedier kan anbefales til medieundervisere på højere folkeskole-, gymnasie-, HF- og Handelsskoleniveau, fordi den er informativ, ajourført, samvittighedsfuld over for sit stof og målrettet mod medieundervisningen. Bl.a. i redegørelsen for satellitterne viser Fibiger, hvordan et vanskeligt stofområde kan gøres inspirerende og vedkommende. Bogens distance til de mange forskellige synspunkter og meninger gør den indbydende, for distancen gør, at den kommer til at appellere stærkt til læseren om at sætte sig ind i andre synspunkter og om at måle disse synspunkters sandhedsværdi og brugbarhed - og den opfordrer til stillingtagen. Dens kritiske synspunkter er sagligt og afdæmpet anlagt - f.eks. i skildringen af den amerikanske og internationale kulturpåvirkning og i skildringen af den danske regerings spil med Mediekommissionen - for Fibiger tilstræber debat, diskussion og selvstændig aktiv handlen. Bag den pluralistiske præsentation af de forskellige holdninger mærkes konsekvent forfatterens bekymring for græsrodderne, de informationsfatti-

ge, de folkelige organisationer og i det hele taget de demokratiske grundvilkår i informationssamfundet. Bogen profilerer således bag sin informationsrige overflade en sikker forfatterholdning.

Birgitte Tufte: Ser du video.
København, 1985, Borgen, 35 s.
39,00 kr.

Anmeldt af Mette Helms, folkeskolelærer, cand.pæd.

Videostil - videogram - videowhopper er nogle af de fremtidsord vi skal bruge, når vi sammen med de store elever læser: Ser du video.

Bogen er letlæst, men den indeholder stof til mange diskussioner, især hvis læreren har læst noget mere, f.eks.: Børn i blålys, af samme forfatter.

Bogen er en slags fiktion om Ole på 15 og Pernille på 13, lavet over statistikkerne om hvordan familien Danmark bruger video. Interessant er det, at forældre og store børn ikke svarer det samme, når de skal besvare spørgsmålet om, hvad der ses på video i familien.

I historien om Ole og Pernille klippes afsnit ind med tal om unges videovaner, oplysning om kulturministeriets ok-mærkning af videofilm for børn samt interviews med unge om bl.a. videovold og video som tidstyv.

Bogen slutter med nogle fremtidsvisioner: 2 år efter handler visionerne om mulighederne for, at man i stedet for stil kan vælge at aflevere en videostil, desuden er der på biblioteket muligheder for at låne videogrammer med instruktioner om f.eks. bilreparationer og blomsterdyrkning.

Fremtiden for Ole og Pernille 20 år efter, er dels en skrækvision med parcelhusfamilien, faderen arbejdsløs, moderen distancearbejder ved skærmen derhjemme - dels en positiv version i det store bofællesskab, hvor man har lært at bruge skærmen og videooptageren uden at misbruge dem.

Bogen igennem er der formuleret spørgsmål til eleverne, der lægger op til en diskussion om video, og denne diskussion er ikke særlig almindelig i folkeskolen endnu. Jeg har hverken dansk eller samtidsorientering i de store klasser, men når jeg af ren nysgerrighed har startet en diskussion om video med store elever, har jeg haft - især drengene - nærmest vältende over hinanden for at fortælle om deres oplevelser.

Bogen giver nogle gode forklaringer på, hvorfor nogle af de ubehagelige voldsfilm bliver så populære, som de bliver. Den opfordrer til, at man i folkeskolen selv producerer video og på denne måde lærer at beherske teknikken. Herigennem gives der mulighed for, at eleverne lærer at TV er en udvalgt og bearbejdet del af virkeligheden.

Bogen er et udmærket oplæg til mediekundskab i de store klasser. I øvrigt burde mediekundskab ikke bare komme ind i de store klasser, men være en integreret og obligatorisk del af undervisningen i hele folkeskoleforløbet. I øjeblikket er alle ressourcer koncentreret om dataskærmen, måske er det langt vigtigere at bruge tid og penge på at undervise lærere og elever i den rette brug af TV-skærmen.

Billede i bevægelse. Fakta og fortolkninger. Red. af Ib. Brøchner Christiansen og Else Lützhøft. Foreningen af film-lærere i gymnasiet og HF, Dansklærerforeningen (FFS). 248 s., 135,00 kr.

Anmeldt af: Ida Westh, adjunkt i dansk og film- og TV-kundskab, HF, Københavns Amtskommunes forberedelseskursus i Ballerup.

En grundbog om billedmedier?

Allerførst må det fastslås, at det er glimrende, at Foreningen af film-lærere i gymnasiet og HF i et samarbejde med Dansklærerforeningen har fået udgivet en bog om billedmedierne, altså ikke kun om filmmediet, men også TV-mediet. Som lærer i film- og TV-kundskab har man savnet en sådan udgivelse, og man har i sin undervisning, især i TV-mediet, været henvist til at sammenstykke sit teoretiske undervisningsmateriale (halvdelen af faget er jo praktisk orienteret) fra halv- eller helvidenskabelige artikler for dernæst at skulle forklare eleverne artiklernes indhold og ærinde. Spørgsmålet er så, i hvor høj grad er udgivelsen den grundbog, forordet lover?

Rent fagligt tages der fat på vigtige aspekter ved billedmedierne. Første afsnit om 'Film- og TV-produktion' af Else Lützhøft, Lene Herdel og Else Jensen er informationsrige beskrivelser, hvor jeg nok foretrækker Else Jensens TV-afsnit, fordi hun åbner for en række problemstillinger i sine